U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha, v právní věci žalobce: **Staves.cz, družstvo,** se sídlem Lipová 370/6, Brno, zast. JUDr. Ing. Janem Kopřivou, advokátem, se sídlem Zahradnická 6, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí,** se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 12. 5. 2011, č. j. 10 Ad 10/2010 - 41, o vyloučení soudkyně 6. senátu Nejvyššího správního soudu JUDr. Kateřiny Šimáčkové z projednávání a rozhodnutí této věci,

t a k t o :

Soudkyně Nejvyššího správního soudu v Brně JUDr. Kateřina Šimáčková **j e v y l o u č e n a** z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 156/2011.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 12. 5. 2011, č. j. 10 Ad 10/2010 - 41 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soudu zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 3. 2010, čj. 2009/81917-424.

Tímto rozhodnutím bylo k odvolání stěžovatele změněno rozhodnutí Úřadu práce Brno-město (dále jen „úřad práce“) ze dne 29. 9. 2009, čj. VI./2250/P/101/2009/Má, jímž úřad práce uložil stěžovateli podle § 140 odst. 4 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, pokutu ve výši 3000 Kč za správní delikt podle § 140 odst. 2 písm. d) zákona o zaměstnanosti, kterého se dopustil tím, že jako zaměstnavatel nesplnil oznamovací povinnost podle § 88 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona, neboť písemně neinformoval v termínu úřad práce o ukončení zaměstnání tří cizinců před uplynutím doby, na kterou bylo vydáno povolení k jejich zaměstnání, a současně byla stěžovateli uložena povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1000 Kč. Žalovaný v odvolacím řízení toto rozhodnutí úřadu práce změnil tak, že upřesnil formulaci popisu jednání, jímž se měl stěžovatel správního deliktu dopustit, věcně však odvolání zamítl.

Stěžovatel se poté, co městský soud žalobu zamítl, obrátil na Nejvyšší správní soud s kasační stížností proti zamítavému rozsudku. Řízení o této kasační stížnosti vede Nejvyšší správní soud pod sp. zn. 6 Ads 156/2011, věc byla přidělena k vyřízení 6. senátu, soudkyní-zpravodajkou byla podle rozvrhu práce určena JUDr. Kateřina Šimáčková.

Soudkyně JUDr. Kateřina Šimáčková, po seznámení se s obsahem spisu, učinila předsedovi Nejvyššího správního soudu oznámení o skutečnostech svědčících o její podjatosti v předmětné právní věci. Jmenovitě s odkazem na § 8 odst. 1 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) uvedla, že by mohl být dán důvod pochybovat o její podjatosti s ohledem na její poměr k právnímu zástupci stěžovatele. JUDr. Ing. Kopřiva jí není osobou blízkou, avšak byl v dřívější době jejím advokátním koncipientem a po jejím odchodu z advokacie do soudnictví se stal na základě jejího návrhu a z rozhodnutí České advokátní komory jejím nástupcem podle § 27 zákona o advokacii. Dále ji s matkou JUDr. Ing. Kopřivy pojí dlouholetá známost. V této situaci považuje za vhodné, aby bylo rozhodnuto zda z uvedených důvodů není dán v předmětné věci důvod její podjatosti.

Soud po posouzení rozhodujících skutkových okolností a jejich zhodnocení dospěl k závěru, že JUDr. Kateřina Šimáčková je vyloučena z projednávání a rozhodnutí věci vedené Nejvyšším správním soudem pod sp. zn. 6 Ads 156/2011.

Podle § 8 odst. 1 s. ř. s. soudci jsou vyloučeni z projednávání a rozhodnutí věci, jestliže se zřetelem na jejich poměr k věci, k účastníkům nebo k jejich zástupcům je dán důvod pochybovat o jejich nepodjatosti. Vyloučeni jsou též soudci, kteří se podíleli na projednávání nebo rozhodování věci u správního orgánu nebo v předchozím soudním řízení.

Rozhodnutí o vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 s. ř. s. odst. 1 představuje výjimku z ústavní zásady, podle níž nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci s tím, že příslušnost soudu i soudce stanoví zákon (článek 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod). Tak, jak zákon tuto příslušnost stanovil, je zásadně dána, a postup, kterým je věc odnímána soudu příslušnému a přikázána soudu, resp. soudci jinému, je nutno chápat jako postup výjimečný. Vzhledem k tomu lze vyloučit soudce z projednávání a rozhodnutí přidělené věci jen výjimečně a ze skutečně závažných důvodů, které mu reálně brání rozhodnout v souladu se zákonem nezaujatě a spravedlivě (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2003, č. j. Nao 19/2003 – 16, dostupné na www.nssoud.cz).

Problematikou podjatosti soudce se také zabýval Ústavní soud. Např. v nálezu ze dne 7. 3. 2007, sp. zn. I. ÚS 722/05 konstatoval, „*že vyloučení soudce z projednávání a rozhodování věci má být založeno nikoliv na skutečně prokázané podjatosti, ale již tehdy, jestliže lze mít pochybnost o jeho nepodjatosti*“ (srov. též nález sp. zn. I. ÚS 167/94 ze dne 27. 11. 1996). V uvedeném nálezu však zároveň uvedl, „*že subjektivní hledisko účastníků řízení o podjatosti může být podnětem k jejímu zkoumání, rozhodování o této otázce se však musí dít výlučně na základě hlediska objektivního. To znamená, že otázka podjatosti nemůže být postavena nikdy zcela najisto; nelze ovšem vycházet pouze ze subjektivních pochybností osob zúčastněných na řízení, nýbrž i z hmotněprávního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou*“. Ústavní soud v tomto svém nálezu také poukázal na skutečnost, že

rovněž judikatura Evropského soudu pro lidská práva vychází z dvojího testu nestrannosti soudce: subjektivní test je založen na základě osobního přesvědčení soudce v dané věci (*personal conviction of a particular judge*), objektivní test sleduje existenci dostatečných záruk, že je možno v tomto ohledu vyloučit jakoukoliv legitimní pochybnost (*guarantees sufficient to exclude any legitimate doubt in this respect).*

Rozhodující pro výrok o podjatosti či nepodjatosti soudce proto nemůže být ani hodnocení subjektivního pocitu soudce, ani hodnocení osobního vztahu k zástupci účastníka řízení, nýbrž objektivní úvaha, zda s ohledem na zjištěné okolnosti případu lze mít za to, že soudce by mohl být podjatý.

Soud v souladu s názorem Ústavního soudu při posuzování dané námitky podjatosti zkoumal, zdali lze mít na základě objektivní úvahy zato, že soudkyně JUDr. Kateřina Šimáčková by mohla být v dané věci podjatá. Přitom soud vycházel z hmotněprávního rozboru skutečností, které k těmto pochybnostem vedou a vzal v úvahu, že postup, kdy je věc odnímána příslušnému soudci a přikázána soudci jinému, je postupem výjimečným. Její subjektivní hledisko bylo pouze podnětem k samotnému zkoumání.

Z oznámení soudkyně o skutečnostech svědčících o její podjatosti plyne, že ze subjektivního hlediska sama pochybuje o nestrannosti při rozhodovaní v předmětné věci. Jako důvod uvádí svůj poměr k zástupci účastníka řízení. Soudkyně JUDr. Kateřina Šimáčková ve svém oznámení uvedla, že v této situaci považuje za vhodné, aby bylo rozhodnuto zda z uvedených důvodů není dán v předmětné věci důvod její podjatosti. Vztah k projednávané věci a k účastníkům soudkyně neuváděla.

Po skutkové stránce bylo z vyjádření samotné soudkyně JUDr. Kateřiny Šimáčkové zjištěno, že JUDr. Ing. Kopřiva byl v dřívější době jejím advokátním koncipientem a po jejím odchodu z advokacie do soudnictví se stal na základě jejího návrhu a z rozhodnutí České advokátní komory jejím nástupcem podle § 27 zákona o advokacii. Stejně tak bylo z tohoto vyjádření zjištěno, že soudkyni pojí s matkou JUDr. Ing. Kopřivy dlouholetá známost.

Nejvyšší správní soud má tedy zato, že zjištěný dřívější vztah mezi soudkyní JUDr. Kateřinou Šimáčkovou a zástupce stěžovatele, advokátem JUDr. Ing. Kopřivou, je objektivně velmi významným pro posouzení možné podjatosti dané soudkyně. Soud vzhledem k poměru soudkyně k zástupci účastníka je toho názoru, že z objektivního hlediska lze mít pochybnosti o nepodjatosti soudce, což má za následek vyloučení soudce z důvodů uvedených v § 8 odst. 1 s. ř. s.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. prosince 2011

JUDr. Petr Průcha

předseda senátu